

Kõrtsmit olli üks wägga jõulase mees, kelle rahha pudust ep olnud; ta olli ka wägga hea mees, agga äkkildane, otse kui tulsti tassus.

„Terre hommikust!“ ütles temma Klausile, „ja olled tänna õige warrane.“

„Säh! ma sõidan wanna eidega liina“, ütles Klaus; „ta istub õues wankre peal, ma ei wõi tedda mitte tuppä tua; olle hea mees, wii temmale pool toopi õllut; rägi agga waljuste, sest ta ei tule tassast lõnne.“

„Warsti, warsti!“ ütles kõrtsmit, wallas mõedu õllut täis ja läks õue, furnud wannamoori jure.

„Säh! poeg sadab sulle seeme õllut, wõtta joo!“ Agga wanna mamma ei lausund ei musta egga walget, waid istus waggasi wankre otja peal.

„Kuule ta!“ kiskendas kõrtsmit, „wõtta joo õllut, poeg saatis sulle pool toopi õllut!“

Ei wastust ühtegi. Mees kiskendas weel üks kord, ja jälle üks kord; agga ei wanna eit teind teggemist. Kõrtsmiku südda sai täis, ja ta wiisgas äkkildase wihhaga õlle toobi wannamoorile wasto filmi, et jomaaeg möda näggu mahha joofis, ja furnud sellile taggasi wankre peale langes; sest ta ei olnud mitte kinni sentud, waid wallati istumas.

„Appi! appi! karjus Klaus, tormas uljast wälja, ja traps kõrtsmiku rindu kinni; „mis ja nurjato teggid? wata, ja olled minno wanna eide furnuks lõnud! Näh! siin on suur auk otja ees!“

„Oh, se on üks õnnetus!“ laewas kõrtsmit, läed ülle pea kollo lüies. „Se on leil minno äkkildus! Kulla loppu Klausikenne, ärra te sest kassa, minna annan sulle üks waffa täis rahha ja mat-tan sinno õndsä eide auaste maa mulda, nenda kui olleks ta minno omma eit ollewad; sinna agga olle waid, ja pea suu kinni, muudo saan ma kimpu.“

Nenda sai piisile Klaus jälle terve waffa täie rahho, ja kõrtsmit toimetas wanna eide mattused.

Kui Klaus koio tulsti, satis ta poisji suure kaimo jure jälle waffa laenama.

Suur Klaus ehmatas opis ärra, ja wärrises kui aawa leht. „Mis jut se on? minna koin tem-ma furnuks, kuidas ta siis nüüd jälle hinge tõus-nud? Vähhen õige isäi sedda luggu watama!“ Ja ta läks isäi waffaga piisikesse kaimo jure.

„Tulle appi! kust ja leil selle rahha saanud?“ küsis ta suurte silmadega nähhes, mis weel jure olli kassund.

„Sa löid minno wanna eide mahha, kes minno jängis puhkas, ja minna jäin ellusse!“ ütles piisiklaus: „ma mütsin furnu ärra waffa täie rahha eest.“

„Kas ja tuule immet!“ öistas suur Klaus, sest temma wanna eit olli tänna hommiko ka hinge heitnud.

„Pea kinni! ma löön omma furnud eidele ka fir-wega otja ette ja ütlen, et ma isäi tedda furnuks